

Genom proposition den 31 sistlidne december har Eders Kongl. Maj:t, under återopande af propositionen bifogade, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att dels besluta, att Vermlands och Gotlands län skola vid 1896 års början skiljas från Svea hofrätts och förläggas under Göta hofrätts domvärjo, dels antaga ett i propositionen innefattadt förslag till lag angående ändrad lydelse af 25 kap. 9 § rättegångsbalken, dels ock medgifva meddelandet af vissa, under förutsättning af bifall till propositionen, erforderliga verkställighetsföreskrifter.

Hänsyn till de betänkligheter och det allmänna motstånd mot förslaget om förläggande af Vermlands och Gotlands län under Göta hofrätts jurisdiktion, som, enligt hvad som kommit till Riksdagens kännedom, yppats inom de båda landskap, hvilka deraf beröras, synes Riksdagen böra

N:o 37.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 3 maj 1895.
 — — — — Andra Kammaren den 3 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående Vermlands och Gotlands läns skiljande från Svea hofrätts och förläggande under Göta hofrätts domvärjo m. m.

(Lagutskottets utlåtande n:o 21.)

Till Konungen.

Genom proposition den 31 sistlidne december har Eders Kongl. Maj:t, under återopande af propositionen bifogade, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att dels besluta, att Vermlands och Gotlands län skola vid 1896 års början skiljas från Svea hofrätts och förläggas under Göta hofrätts domvärjo, dels antaga ett i propositionen innefattadt förslag till lag angående ändrad lydelse af 25 kap. 9 § rättegångsbalken, dels ock medgifva meddelandet af vissa, under förutsättning af bifall till propositionen, erforderliga verkställighetsföreskrifter.

Hänsyn till de betänkligheter och det allmänna motstånd mot förslaget om förläggande af Vermlands och Gotlands län under Göta hofrätts jurisdiktion, som, enligt hvad som kommit till Riksdagens kännedom, yppats inom de båda landskap, hvilka deraf beröras, synes Riksdagen böra

föranleda dertill, att den ifrågasatta åtgärden icke vidtages, derest de olägenheter, som derigenom skola undanrödjas, kunna utan svårighet på annat sätt blifva afhjelpade, och detta desto hellre, som Vermlands öfverflyttande till Svea hofrätt skett först efter det invånarne blifvit särskildt hörde i fråga om öfverflyttningen och nästan enhälligt förklarar sig anse densamma leda till deras större bekvämlighet.

För vidtagande af en annan åtgärd än den i propositionen föreslagna till afhjelpande af den förefintliga balansen i Svea hofrätt talar ock enligt Riksdagens uppfattning en ytterligare omständighet, som jemväl under frågans förberedande behandling blifvit åberopad mot förslaget att skilja Vermland och Gotlands län från Svea hofrätts jurisdiktion.

Den utveckling, som i Norrland under senare årtionden egt rum till följd af de allt mer lättade kommunikationerna och tillgodogörandet i betydligt högre grad än tillföre af landets rika tillgångar, torde uppenbarligen komma att medföra ökad verksamhet och dermed också ökade tvister af beskaffenhet att kräva domstols pröfning. Man kan sålunda hafva skäl att antaga, att, äfven om Svea hofrätt befrias från de mål, hvilka fullföljas från Vermlands och Gotlands län, den balans, hvarmed nämnda hofrätt nu är betungad och som närmast föranledt ifrågavarande framställning, inom en icke alltför aflägsen framtid genom det växande antalet af de från de norrländska länen inkommande mål af mer eller mindre invecklad beskaffenhet kommer att i så afsevärd mån ökas, att ytterligare åtgärder för en jemnare fördelning af arbetet mellan hofrätterna behöfva vidtagas, dervid utan tvifvel de båda landskap, om hvilkas afskiljande från Svea hofrätt nu är fråga, komma att åter blifva med denna domstol förenade.

Då, på sålunda anförda skäl, Riksdagen anser sig böra ifrågasätta annan åtgärd för utjemnande af arbetsbördan mellan Svea och Göta hofrätt, synes Riksdagen, så framt denna olikhet i arbetsbördan kan antagas komma att allt framgent fortfara, den erforderliga utjemningen kunna ske genom öfverflyttning af en utaf Göta hofrätts divisioner till Svea hofrätt. Vid det förhållande att de fem yngste assessorerna i Göta hofrätt samt de två yngste notarierna och den yngste fiskalen derstädes äro pligtige att låta sig förflyttas till annan hofrätt, låter en dylik åtgärd sig genomföra utan att derigenom vållas någon afsevärd kostnad för staten. Den omständighet, att efter en sådan öfverflyttning divisionernas antal i Svea hofrätt skulle blifva flere än i de båda öfriga hofrätterna tillsammans, synes icke i och för sig kunna betraktas såsom någon väsentlig olägenhet. Icke heller kan ett antal af sju divisioner i Svea hofrätt anses större än med organisationen af denna domstol är förenligt, helst divisionerna derstädes

redan under någon tid uppgått till detta antal utan att, såvidt man kunnat erfaras, några svårigheter deraf visat sig. Af de vid propositionen fogade statistiska uppgifter synes Riksdagen otvetydigt framgå, att målens antal för Göta hofrätt fortfarande är stadigt i nedgående. En tillfällig stegring af målen, som framdeles kunde inträffa, synes utan svårighet kunna afhjelpas på enahanda sätt som måste tillgripas, om en dylik stegring inträffade, efter det nu föreslagna öfverflyttning egt rum.

Riksdagen har därför ansett sig ej kunna godkänna nu ifrågakvarande proposition; hvilket Riksdagen härmed får för Eders Kongl. Maj:t tillkännagifva.

Stockholm den 3 maj 1895.

Med undersätlig vördnad.